№ 22. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

Міністерства легкої та місцевої промисловості УРСР й Укоопромрада рік у рік не виконують планів випуску зимового спортінвентаря та одягу для фізкультурників.

НА СТАРОМУ, УЛЮБЛЕНОМУ КОНЬКУ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Здоровенькі були!

Херсон. Голові правління облспоживспілки
тов. СОЛОВ'Ю П. П.
і завідувачеві облторгвідділу
тов. СУПРУНЕНКУ І. Ф.

Моє шануваннячко, Павле Павловичу!

Здоровенькі були, Ілля Федоровичу!

Обом вам по великому-великому привіту! І знаєте звідки? З Каховки. І знаєте від кого? Від будівельників Дніпровського гідровузла.

«Коли трапиться нагода, — пишуть товариші будівельники, — передай, дорогий Перче, наше гаряче привітання Павлові Павловичу й Іллі Федоровичу і скажи, що ми частенько згадуємо їх дуже теплим словом. Особливо тоді, коли перебираємось у нові квартири...»

Далі йде докладний опис, за що це вам така честь і шана, чим викликана така широка популярність ваших імен. Опис щирий, відвертий. Опис, як кажуть, і з серцем, і з перцем. А ще далі йдуть конкретні й незаперечні факти, проти яких не попрете ні ви, Павле Павловичу, ні ви, Ілля Федоровичу!

Наведу лише один з цих фактів.

Знатний бригадир мулярів Олександр Михайлович Носков одержав квартиру в новозбудованому будинку. Олександр Михайлович заробляє добре і йому захотілося придбати хороші, красиві й зручні меблі для своєї квартири. Пішов він в один магазин, а там меблями й не пахне, кинувся в другий — те ж саме, пішов у третій, четвертий — і там те саме.

Я вже не кажу про те, що Олександрові Михайловичу Носкову не поталанило купити красивих меблів. Він обійшов усі торговельні точки Каховки й не знайшов там звичайного стола, звичайної табуретки, простої етажерки для книг.

Чому, я вас запитую, в Каховці не торгують меблями?

Десятки будівельників Каховської гідроелектростанції перебираються в нові, просторі, світлі квартири. В більшості — це люди, які приїхали з інших місцевостей країни. У них великий попит на різні побутові речі. Це природно, зрозуміло, ясно. Кожен робітник, інженер, службовець хоче оселитись на новому місці міцно, зручно, красиво. Все цікавить новосела. І хороше ліжко, і шифоньєр, і стільці, і посуд, і тюлеві занавіски, і покривала, і патефон, і книжкова шафа, і красиві рамки, і багатокольорові репродукції з картин класиків і наших сучасних художників.

Все це в нас є, все це давно можна було завезти в магазини міста (при тому в кількості більш ніж достатній!) і гукнути на всю потужність каховських радіорепродукторів:

— Просимо в наші магазини, шановні товариші новосели! У нас є все для ваших нових квартир, для вашого побуту. Купуйте на здоров'я!

Чому ж ви не зробили цього, не дуже шановні керівники торгівлі? Чому, Павле Павловичу? Чому, Ілля Федоровичу?

Відповідайте, та голосніше. Хай почують вас аж в Міністерстві торгівлі, в Укоопспілці, а, почувши, гукнуть на всю силу своїх директивних розпоряджень:

— Пожалуйте сюди, Павле Павловичу!

— І ви пожалуйте, Ілля Федоровичу! Пожалуйте та розкажіть, як ви торгуєте в Каховці! Доповідайте, чому ви так торгуєте!

Виконуючи просьбу будівельників Каховської гідроелектростанції, вітаю обох разом і кожного зокрема від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

ПРИГОДИ РЕПОРТЕРА

(Присвячується будівельникам-швидкісникам)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

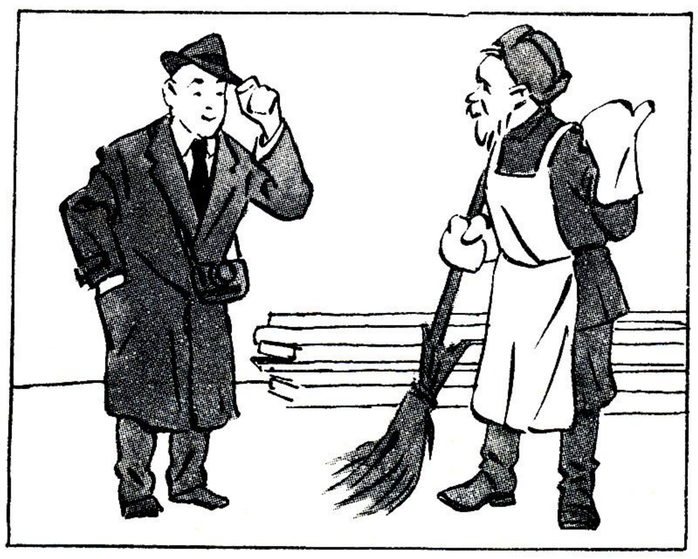

— Я з газети. Де можна побачити стахановця Федченка?

— А он його бригада фундамент кладе.

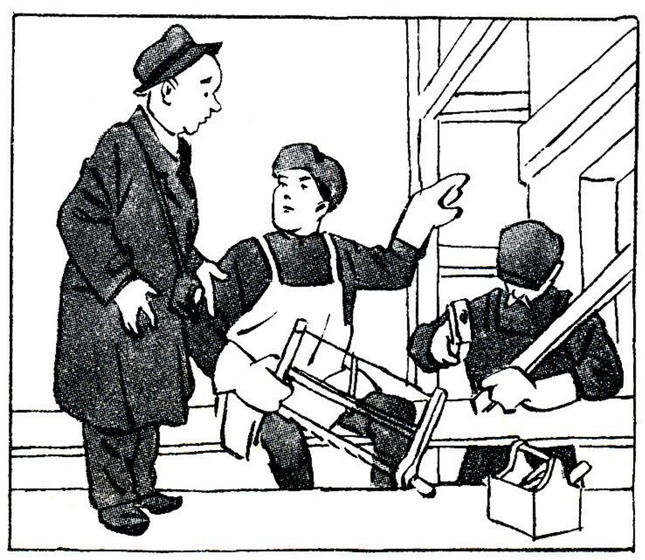

— Вам Федченка? Доведеться піднятися на другий поверх.

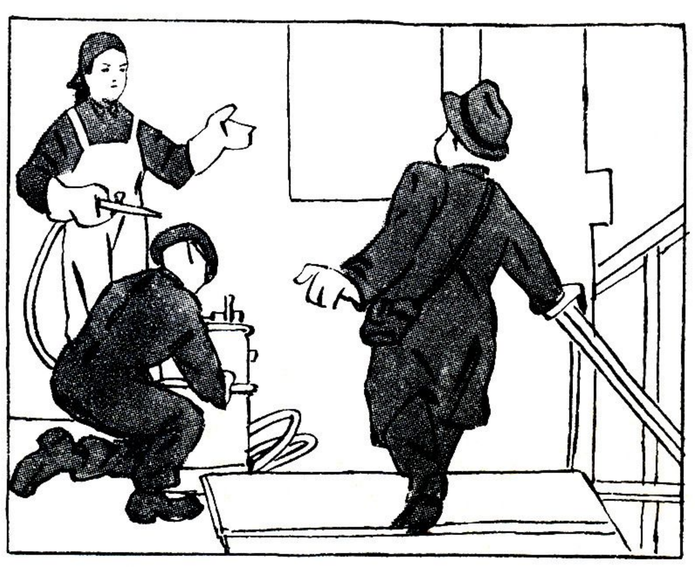

— Тут Федченка немає. Він уже на третьому поверсі.

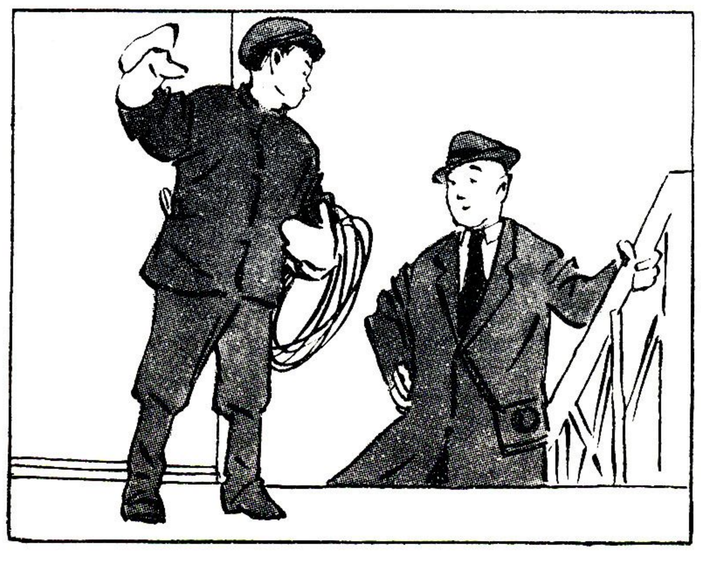

— Кого, Федченка? Федченко на четвертий перейшов.

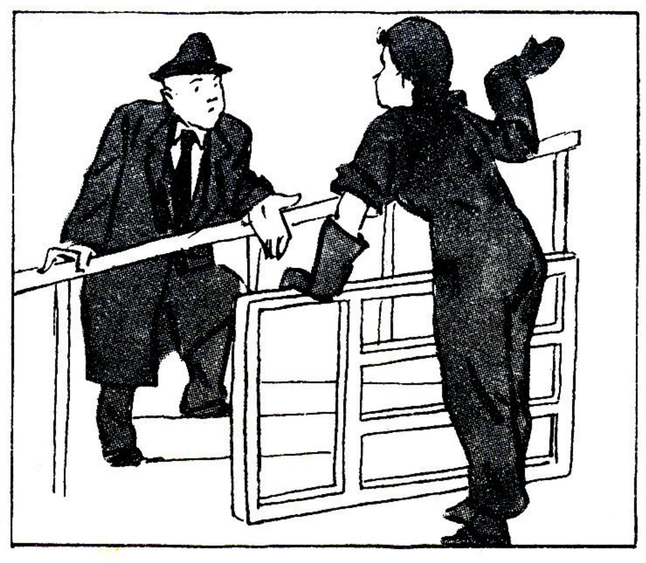

— Вище! Вище! Федченко вже п'ятий закінчує.

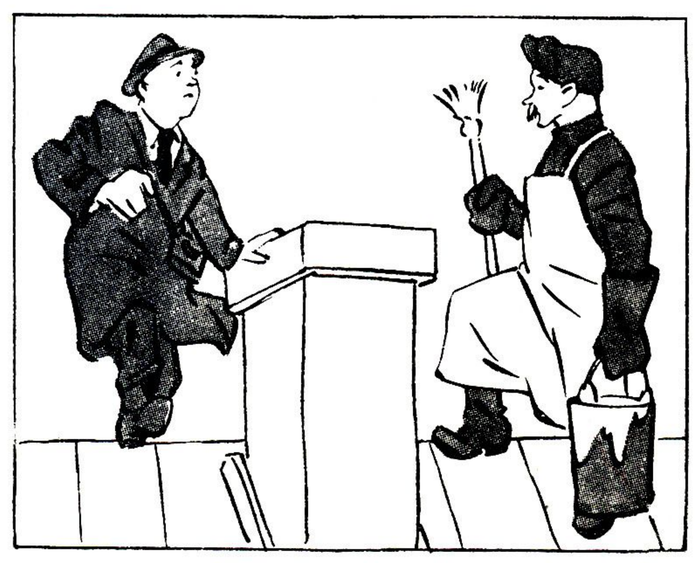

— Здається, це вже дах!

— А вам кого?

— Федченка.

— Його бригада перейшла на новий майданчик, фундамент закладає.

Карикатури з натури

СПИРТОКОМБІНАЦІЯ

Як порося перевернути на карася?

Над розв'язанням цієї проблеми гарячково працював мозок головного інженера Станіславського спиртокомбінату В. В. Спирюхіна.

Поклавши перед собою листа, одержаного від редакції, помічник прокурора міста Станіслава т. Гунько розпочав слідство.

— Що ви знаєте про 120 тонн вугілля, яке спиртокомбінат придбав за чималі гроші і яке було використане для брукування двора бази «Сільгосппостачу»? — спитав він у головного інженера.

— Он ви про що,— байдуже промовив головний інженер, а мозок тим часом запрацював ще гарячковіше: «Як? Як порося перевернути на карася?»

Ідея блиснула, і він сказав:

— Та хіба ж то було вугілля? То — шлак. Чи ж можна шкодувати сусідові шлаку, коли у тебе він валяється, а у нього подвір'я не замощене?!

Логіка була вбивча. І вона, дійсно, вбила у помічника прокурора всяке бажання детально вникнути в суть справи.

— Що ж,— сказав він,— так і відповімо редакції.

— Даруйте...— встаючи з крісла, лагідненько спитав головний інженер.— А чи не можна знати, хто цей кляузник, що відриває своєю писаниною дорогий час у такої зайнятої людини, як ви?

— Хе-хе... Чого захотіли! Розголошувати прізвище кореспондента законом заборонено. Хоча, для вас... тільки — щоб між нами...

Із прокуратури Спирюхін повернувся десь опівдні. А надвечір до відділу кадрів спиртокомбінату викликали інспектора по сировині М. Б. Коденського.

— Подайте,— сказали йому, — заяву, щоб вас звільнили з роботи за власним бажанням.

Але інспектор заяви не подав.

Наступного дня його викликав до себе головний інженер Спирюхін.

— Ти, мерзотнику, написав до редакції про вугілля? А ти знаєш, що воно непланове? Так знай же: кореспондентам у нас на комбінаті нема місця!

Головний інженер — людина ділова. Він не звик кидати слів на вітер. Скоро з'явився наказ: «Звільнити інспектора по сировині М. Б. Коденського, як такого, що не справляється з роботою».

М. Б. Коденський попросив, щоб йому дали хоч будь-яку роботу на комбінаті.

— Ні, ні,— почув він відповідь головного інженера. — Кореспонденти нам не потрібні.

Головний інженер спиртокомбінату міркує тверезо. Кореспондент, справді, зайва людина на комбінаті: сьогодні повідомив про непланове вугілля, а завтра, чого доброго, ще й про неплановий спирт напише. Боронь, боже, від таких людей. Без них — спокійніше...

Не беремось вгадувати, що скажуть станіславські організації знахабнілому Спирюхіну.

Не беремося також пророкувати, що жде людей, які розголошують прізвища кореспондентів. Хто-хто, а помічник прокурора т. Гунько — сам добре закони знає.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

VII Пленум ЦК ВЛКСМ вказав, що райкоми, міськкоми та обкоми комсомолу не вживають заходів, щоб зменшити перевантаження школярів громадською та іншою не учбовою роботою.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВІДРИВНИЙ (від навчання) КАЛЕНДАР ШКОЛЯРА.

Незвичайні пригоди

Зірвав голос директор Гуляйпільського (Запорізька область) млина М. Т. Татарников при розмовах з підлеглими. Лікарі запевняють, що вилікувати хворого звичайними порошками — неможливо. Потрібні сильнодіючі ліки.

Зникла відповідальність за доручену ділянку роботи у начальника Енергозбуту м. Тернополя т. Вертмана. За його згодою тимчасово було знято з електропостачання кілька чималих будинків (що знаходяться в центрі міста на вул. Кагановича), в яких живуть 69 родин залізничників. Цей тимчасовий захід триває вже понад рік.

Король і його жертви. Повертаючись у піднесеному настрої із службового відрядження, Л. А. Король— директор Народицької райконтори «Заготльон», Житомирської області, — з ходу врізався машиною у стадо колгоспних свиней. Шестеро потерпілих, як трофеї, підібрані Королем і поховані в його власній коморі.

Духи і привиди

В Англії — п'ятдесят тисяч офіціальних спіритів.

Увага до привидів і духів в Англії — явище не нове. Ще до війни Кембріджський університет виділив дві стипендії для аспірантів, які побажають працювати над проблемою привидів. А палата громад ухвалила навіть закон, який дозволяє викликати духів тільки «справжнім спіритам». Так англійські законодавці розписалися в своєму власному ідейному маразмі.

Дедалі цей маразм глибшає й набуває найпотворніших форм.

Нещодавно англійські «справжні спірити» вирішили поширити свою аудиторію з допомогою радіо й телебачення. В одній з телевізійних передач вони обіцяли показати привид Катерини Говард, п'ятої дружини Генріха восьмого, що проживає в замку Хемптон-Курт. Але з цієї витівки нічого не вийшло. Привид на екранах телевізорів не з'явився. Щоправда, диктор обіцяв глядачам показати привид наступного разу, але більше «справжні спірити» до цієї передачі вже не повертались.

Від духа до чаклуна — один крок. Знайшовся один лондонець, який (мабуть під впливом американського фільму «Моя дружина — чаклунка»), щоб домогтися розлуки, обвинуватив свою дружину в чаклунстві. Ніхто того лондонця не назвав божевільним. Навпаки, суддя цілком серйозно попросив його доставити в суд додаткові дані.

В Англії офіціально існує і така організація, як «Асоціація чаклунів». Напередодні так званого «лондонського фестивалю» ця «асоціація» передала для преси таку заяву:

«...Для того, щоб фестиваль був різноманітнішим, ми пропонуємо експонувати на ньому наш намет чаклуна, який перебуває у лісі в окрузі Барнет».

Англійська хвороба поширюється... У Голландії королівська академія наук звернулася до багатьох високопоставлених осіб із запитанням: чи бачили вони духів?

У Баварії один з муніципалітетів попросив місцевого попа відправити молебня, щоб «вигнати хитрих духів, які сіють паніку серед жителів, гуркочучи щоночі кухонним посудом»... Та навряд чи допоможе тут божа служба. Баварія — американська зона окупації. Тут неважко встановити походження духів і нічних звуків. Духи — це чистокровні англосакси — п'яні янкі-окупанти. Добре, що вони гуркочуть кухонним посудом. А що, як вони почнуть лупити з автоматів по вікнах? До якого бога звернеться тоді той муніципалітет?

Та повернемось до Англії. 50 тисяч офіціальних спіритів щодня розмовляють з духами й шпацірують з привидами. Кажуть, що наймоднішими тепер стали тут бесіди з духом Адольфа Гітлера й прогулянки з привидом Беніто Муссоліні. При чому останній ніяк не може стати на рівні ноги, а ходить на голові. Це наводить високопоставлених англійських спіритів на тяжкі роздуми.

Гостюють привиди і в домах звичайних англійців. Ці привиди не зелені, не блакитні й не білі, якими вони бувають при зустрічах із «справжніми спіритами». Вони чорні. Це привиди голоду й зубоження. Їх приніс сюди американський дух — дух паліїв війни. На відміну від старомодних англійських духів, які пересувають стільці й одкручують крани, заокеанський дух дуже кровожерний. Його викликав на Британські острови містер Черчілль і його лейбористські присні, щоб за допомогою цього американського духа перетворити Англію на американську військову базу, а простих англійців на гарматне м'ясо. Першого вони вже досягли, а от другого навряд чи досягнуть: серед простих англійців дедалі більше поширюються настрої дати духу американському духові.

О. БРАГІН.

БІЛЯ БЕРЕГІВ КОРЕЇ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

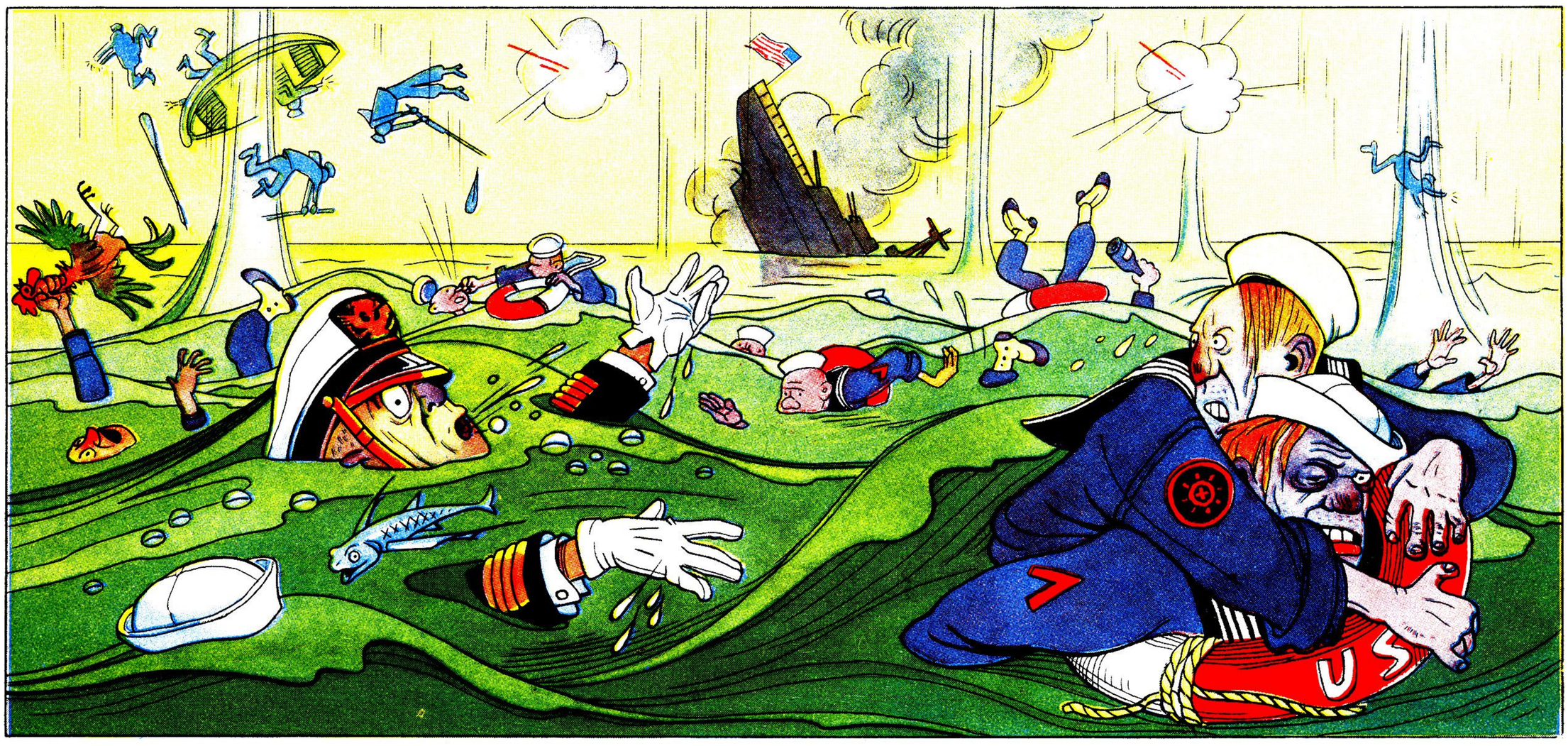

— Дивись, Джон, наш адмірал, здається, збирається бульки пускати.

— За адмірала я спокійний. Кого мають повісити, той не втопиться.

Володимир ІВАНОВИЧ

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

Ходжа Насредін в Стамбулі

Пройшовши чверть земної кулі
Й кордони деяких країн,
Біля мечеті у Стамбулі
Спинився мудрий Насредін.

Навколо янкі сновигали,
Йшли з полігонів до казарм,
Й скидались сквери і квартали
На замаскований плацдарм.

— Приніс мене сюди недобрий! —
Сказав сердито Насредін...
Сідало сонечко за обрій
В густий морський ультрамарин.

І на мечеті край Босфору
У цей вечірній тихий час,
Піднявши довгі руки вгору,
Мулла продовжував намаз:

—... О ти, заступник правовірних!
Пастух великого творця!
Твоїм стадам в краях загірних
Нема ні краю, ні кінця.

Вони спішать навперегонки
На поклик твій з нічної мли...
— Ти що, старий, об'ївсь
тушонки?! —
Ходжа звернувся до мулли.

— Чому верзеш ти Магомету
Про райські ниви і сади?
Поглянь на землю з мінарету.
Алла верди,
Алла верди!*)

*) «Господь з тобою» (турецьке).

На всю Туреччину поглянь ти
І на свою ганебну путь,
Адже нью-йоркські консультанти
Давно вам дихать не дають.

Шайтан приніс їх цілу валку,
Нахабству їх немає меж,—
У вас в собаку кинеш палку,
А в консультанта попадеш.

Вони загарбують без шуму
Райони нафти і руди,
А вам дають... жувальну гуму.
Алла верди,
Алла верди!

Для турків янкі обіцяли
Побудувати справжній рай —
Створити школи і канали,
Зростити добрий урожай.

Пройшли роки,
Пітьма довкола —
І вчителів чомусь нема,
А там, де мала бути школа,
Стоїть новісінька тюрма.

Стоять казарми край дороги
Там, де колись цвіли сади...
Оце і все від «допомоги».
Алла верди,
Алла верди!

Дивись:
Он збирачі податку
Здирають шкуру з бідняка
За кожний кущ,
За кожну грядку.
За дим, за хвіст
У ішака.

Іде Баяр*), мов шкапа куца
В обозі вражої орди,
А янкі дивляться й сміються.
Алла верди,
Алла верди!

Недавно в них в одному штаті
Писав їх жовтий центробрех,
Що на горі... на Араратi
У продаж пущено ковчег.

Але скажи, не чув ти часом,
Що в Анкарі вже довгі дні

*) Джеляль Баяр — президент Туреччини.

Торгівля йде гарматним
м'ясом,
По дуже вигідній ціні;

Що за Сеулом зрита нива,
Кривавих злочинів сліди...
Кому — війна,
Кому — нажива!
Алла верди,
Алла верди!

До чого всі твої намази
Про мир і спокій щодоби?
У вас ростуть військові бази,
Як після дощику гриби.

З них Трумен думає почати
Свій авантюрний шлях війни —
Та де ж меджлісу депутати?
Чому про це мовчать вони?

У них ні розуму, ні сили
Й вони набрали в рот води,
Бо янкі оптом їх купили.
Алла верди,
Алла верди!

Святий брехун!
Поглянь на все це,
Або гукни
Чи свисни вниз...
Одну хвилинку,
Хтось товчеться
Там, де чинара й кипарис.

Можливо, це — військовий янкі
Йде з мюзік-холлу навпростець,
А може це агент охранки
Бере мене... на олівець.

Пора тікать від мінарету,
Бо ще Ялчин прийде сюди
Й підніме гвалт у всіх газетах.
Алла верди,
Алла верди!

... Глибока ніч.
Давно заснула
В своїх покоях пишна знать,
І місяць нишком від Стамбула
Пішов за гору спочивать.

І в тиші,
Раптом, гуркіт грому —
Хтось ясно вивів на стіні:
«Американці,
Геть додому!
Хай буде мир!
Війна — війні!»

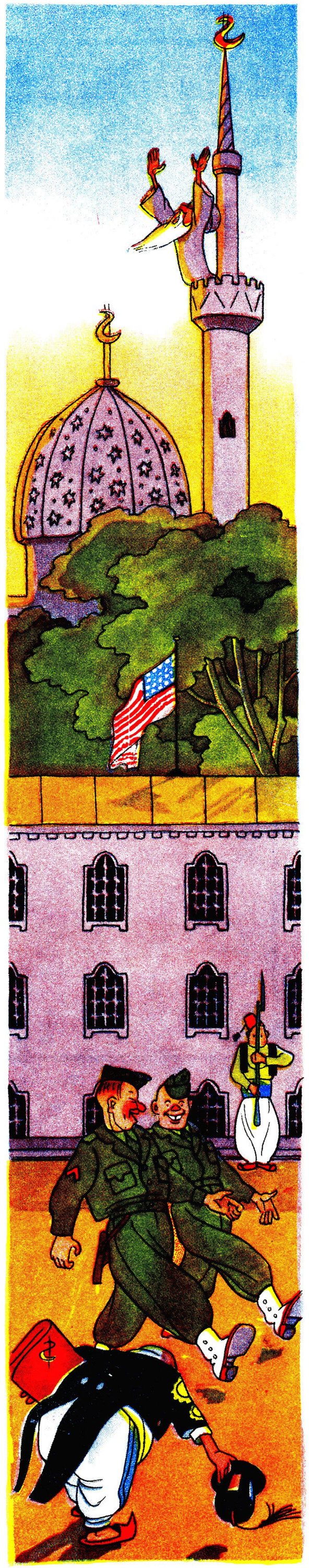

СКРИВДЖЕНИЙ

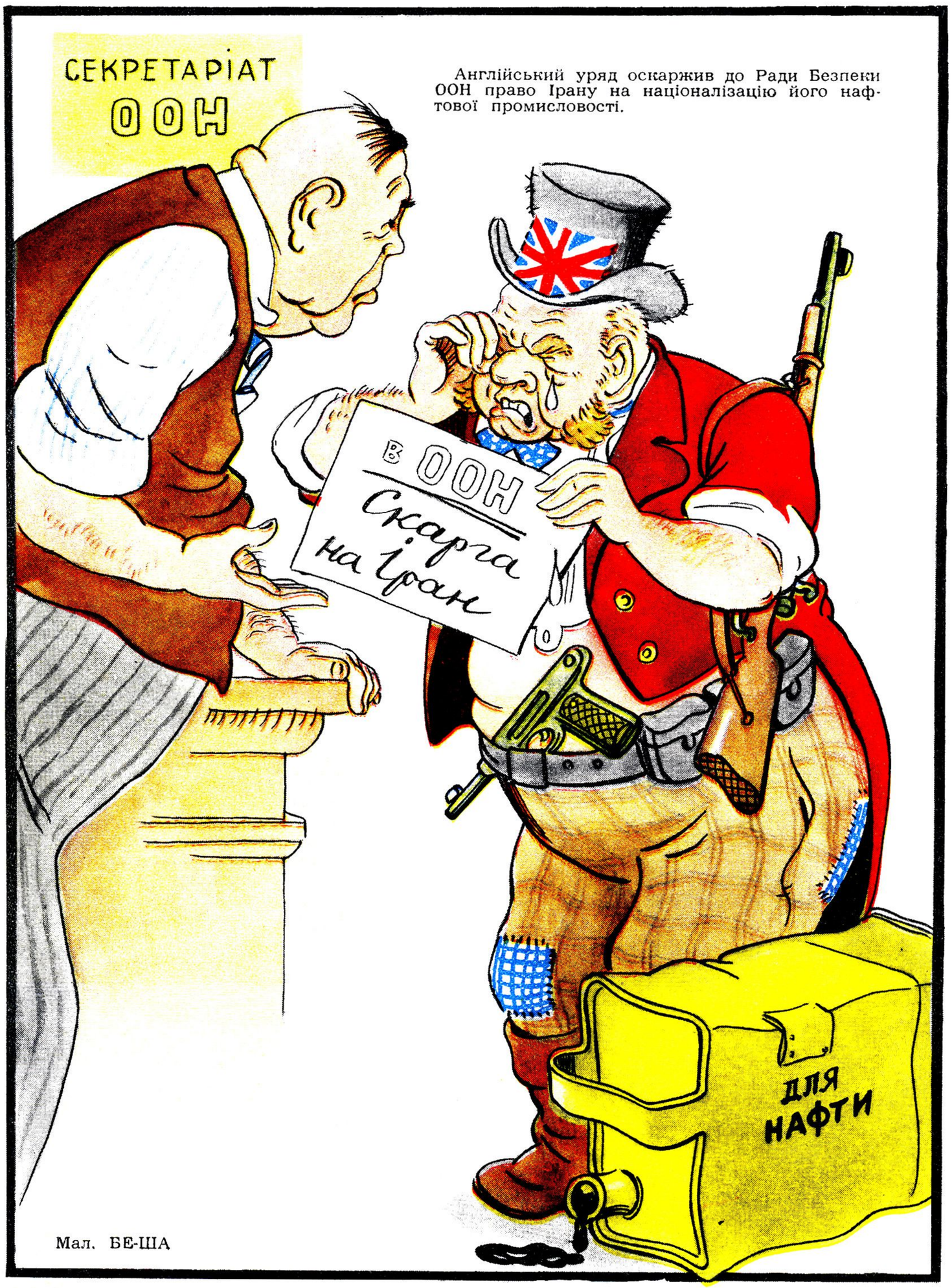

— Мене с-к-р-и-в-д-и-л-и! Не дали себе п-о-г-р-а-б-у-в-а-т-и!

МІСТЕР ДЖІМ ХОВАЄ САМОГО СЕБЕ

Ось ілюстрація до «американського способу життя», розказана американським тижневиком «Лайф».

Якийсь містер Джім Нельсон Герхард — бізнесмен з маленького міста Бурлінгтон (штат Колорадо) вирішив провести «генеральну репетицію» власного похорону, щоб мати уяву — скільки треба асигнувати на це доларів і взагалі побачити, як воно все відбуватиметься, коли настане його смертна година.

Для цього Джім купив собі місце на цвинтарі, надгробний пам'ятник за 465 доларів і за 2500 доларів металічну труну, оббиту оксамитом персикового кольору. Придбавши все це, він домовився з місцевим пастором про церемонію «похорону» і розіслав запрошення всім своїм приятелям та знайомим.

На власний «похорон» Джім прибув у прекрасному лімузині. Разом із ним прибули 2200 чоловік запрошених. Він з великим хвилюванням вислухав «останнє слово» пастора, пролив кілька сльозинок, зворушений звуками траурного маршу і безперервним клацанням фотоапаратів охочих до сенсацій фоторепортерів.

Джім підрахував, що «генеральна репетиція» похорону вскочила йому в 4 тисячі доларів. Це його трохи збентежило. Але, коли дізнався, що справжній похорон коштуватиме йому значно дешевше, бо всі промови й музика передаватимуться в грамзапису, він дуже зрадів.

Цією калькуляцією «Лайф» закінчує свій репортаж. Дев'ять фотографій Джіма в різних позах і сценки з «похорону» доповнюють його.

Так, не думаючи, не гадаючи, американський реакційний журнал «Лайф» подав злу сатиру на сучасну Америку.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПЛАГІАТ!

У компанії з ректором Гарвардського університету генерал Ейзенхауер написав книжку під назвою: «Американське виховання і міжнародна криза».

Що ж нового сказав про американське виховання старий солдафон?

«Війна, — пише Ейзенхауер, — облагороджує людину вищими почуттями, що з'являються тільки при участі у загальному напруженні, почуттями, що перебувають в абсолютному протиріччі з будь-яким страхом і нікчемним прагненням людини до безпеки й добробуту».

Бравий вояка співає явно з чужого голосу. У свій час Гітлер теж прославляв війну і вважав бажання людей жити в мирі «нікчемним прагненням до безпеки й добробуту».

РИБАК РИБАКА БАЧИТЬ ЗДАЛЕКА!..

Казнокрадство серед вищих офіцерів чанкайшістської кліки дійшло вже до таких розмірів, що перший із казнокрадів, сам Чан Кай-ші, не витримав. Він вирішив притягти до відповідальності двох вищих офіцерів, що присвоїли кілька мільйонів доларів із сум, одержаних від Уолл-стріту.

Але обидва казнокради чкурнули до США і не хочуть повертатися на Тайван. Тим паче — американські друзі запевнили обох офіцерів, що вони можуть залишитись в Америці як... політичні емігранти.

Одверто кажучи, тут нічого дивного немає. У країні, де гангстери є політичними діячами, казнокради можуть бути «політичними емігрантами».

ЛІТЕРАТУРА Й ЖИТТЯ

У США недавно вийшла книжка під назвою «Ніколи їм не було так хороше!». У ній розповідається про пригоди американського солдата Булла у Франції й Німеччині в 1944 - 45 рр. Булл спекулював бензином, милом, сигаретами, крав у товаришів продуктові пайки — і все переганяв на долари. Ці «пригоди» дали змогу Буллові привезти з війни «трофей» — солідну суму грошей.

Пригоди американського рядового Булла повинні переконати читачів, що війна — це веселе спортивне заняття, що на війні можна навіть заробити.

Насправді ж «нікому не було так хороше» тут, як Уолл-стрітові. Він добре заробив на другій світовій війні, заробляє на підготовці до третьої й на війні в Кореї. А заробіток рядового американця відомий: три аршини корейської землі або, в кращому разі, злидні і безробіття.

ВСЕ ЯСНО

Американська газета «Нью-Йорк таймс» у спеціальному розділі, присвяченому Югославії, пише, що «своїми ідіотськими планами індустріалізації Югославії Тіто перетворив свою країну на купу руїн. Але США повинні допомагати йому тільки тому, що він — комуністичний ренегат».

З свого боку ми до цього більш нічого додати не можемо — все ясно!

ПОВІСТЬ ПРО МАРІЮ ІВАНІВНУ ТА ІВАНА КИРИЛОВИЧА

До ательє індпошиву в місті Дрогобичі зайшла людина й звернулася до приймальника замовлень:

— Хочу костюм пошити. Знаєте, такий, щоб матеріал був хороший і щоб не довго ждати.

— А Марія Іванівна не заперечує? — запитали замовця.

— Не розумію... Це ж ательє індивідуального пошиву?

— Тому-то й треба погодити питання індивідуально з Марією Іванівною..,

І погоджують. Тільки прибуде в ательє новий матеріал для одягу чи взуття, Марія Іванівна — як з води вродиться і наказує, кому й що пошити. Про себе, звичайно, теж не забуває: цього року замовила 27 пар жіночого і 8 пар чоловічого взуття.

Та ось призначили в ательє нового директора т. Мокрицьку. А вона взяла та й попросила Марію Іванівну, щоб та не втручалася в роботу ательє, щоб не заважала. Як вулкан вибухнула гнівом Марія Іванівна і подалася до Івана Кириловича. Вскочивши до його кабінету, вона заволала:

— Іване Кириловичу! Що ж це робиться у твоїй парафії?! Мокрицька ходу мені не дає!

Іван Кирилович з ходу викликав молодого директора ательє і сказав:

— Ви того, цього самого... не виправдали наших надій. Подавайте заяву, щоб вас звільнили за власним бажанням, бо інакше звільнимо за нашим бажанням...

Зняли директора ательє моментально, бо Марія Іванівна та Іван Кирилович за кілька останніх років аж дванадцять разів практикувалися в цьому. Щоправда, коштувало це дорогувато, бо часта зміна керівників довела до того, що ательє індпошиву має збитків понад 100.000 карбованців.

А скільки людей на інших підприємствах легкої промисловості в області хоч і не бажали, та мусили залишити роботу «за власним бажанням»? І тільки тому, що чимось не догодили або Марії Іванівні, або Іванові Кириловичу.

Ось на Стрийській взуттєвій фабриці були досвідчені керівники, були умілі інженери Балашов, Поляков та інші. Перевиконувала фабрика план, робила хороше взуття. Але — було ремесло, та хмелем заросло. На свою біду, не мали досвідчені керівники достатнього досвіду, як догоджати Іванові Кириловичу, от і мусили піти з фабрики «за власним бажанням».

За нового директора т. Пацевича фабрика виконує план щонайбільше на 90 проц. А от шкіру витрачає на всі сто, бо при розкрої втрачається замість встановлених двох процентів — цілих вісім. Пошиють на фабриці партію взуття і таврують: «Перший сорт». А торговельні організації, поглянувши на цей «перший», не вперше кажуть: «Та це ж ні до чобота закаблук, ні до черевика рант». І приймають взуття третім сортом. Отак і досортувалися до того, що фабрика має 286 тисяч карбованців збитків. Якщо додамо ще сюди 109 тисяч карбованців перевитрат на зарплаті, то й стане ясно, що керівники Стрийської взуттєвої фабрики працюють, як у тій приказці сказано: «Сидить, надувається, три дні в чоботи взувається».

Доповіли було про справи на взуттєвій фабриці Іванові Кириловичу, та, порадившись з Марією Іванівною, вирішив він не виносити сміття з хати.

За десять кроків від обллегпрому стоїть Дрогобицька швейна фабрика. Та, незважаючи на таке близьке сусідство з керівниками, зашилася швейна.

А коли запитали Івана Кириловича, чому це на швейній фабриці збитки досягли 300 тисяч карбованців, він глибокодумно відповів:

— Витрачали матеріали дорожчі, ніж планували. От хоч би й підкладку або гудзики. Планували пришивати гудзики залізні по 3 копійки за штуку, а пришивали ті, що по 12 копійок...

Оце так штука! Гудзик горя наробив!

Робітники фабрик уболівають за своє виробництво. Наслідуючи приклад новаторів, вони прагнуть підвищити продуктивність праці, думають над тим, щоб заощадити матеріали. А в обллегпромі не підтримують ініціативу робітників. Досвіду кращих стахановців не поширюють, нові методи праці дуже повільно запроваджують. Інженерно - технічні працівники обллегпрому на підприємствах не бувають і що там робиться — не знають. А не бувають тому, що Іван Кирилович сам розтринькав гроші, відпущені на відрядження.

Проте зв'язок між фабриками та обллегпромом є. Ось на Самбірській швейній фабриці посаду завгоспа займає... юрист обллегпрому Бондарєв. Юрист він завзятий, в багатьох організаціях гроші одержує, та ні в одній не працює. В обллегпромі його тримають, як незамінного порадника у скрутних випадках.

Плановик, економіст, статистик, друкарка обллегпрому — все це працівники-невидимки: гроші вони одержують на фабриках, хоч там їх ніколи й не бачили. Штат обллегпрому вже коштує підприємствам 73 тисячі карбованців.

Ми відчуваємо, що тут читач обов'язково запитає, а хто такий Іван Кирилович?

Відповідаємо:

Іван Кирилович Третьяков — начальник Дрогобицького обллегпрому.

— Ну, а Марія Іванівна?

А Марія Іванівна — його дружина. На цій підставі вона вважає, що має всі підстави розпоряджатися в державній установі, як у себе вдома. І вийшло так, що сімейне керівництво легкою промисловістю дає не легкі наслідки.

Л. ГРОХА,
О. КУЧЕР.

В РЕДАКЦІЇ ТОВСТОГО ЖУРНАЛУ

Мал. С. САМУМА

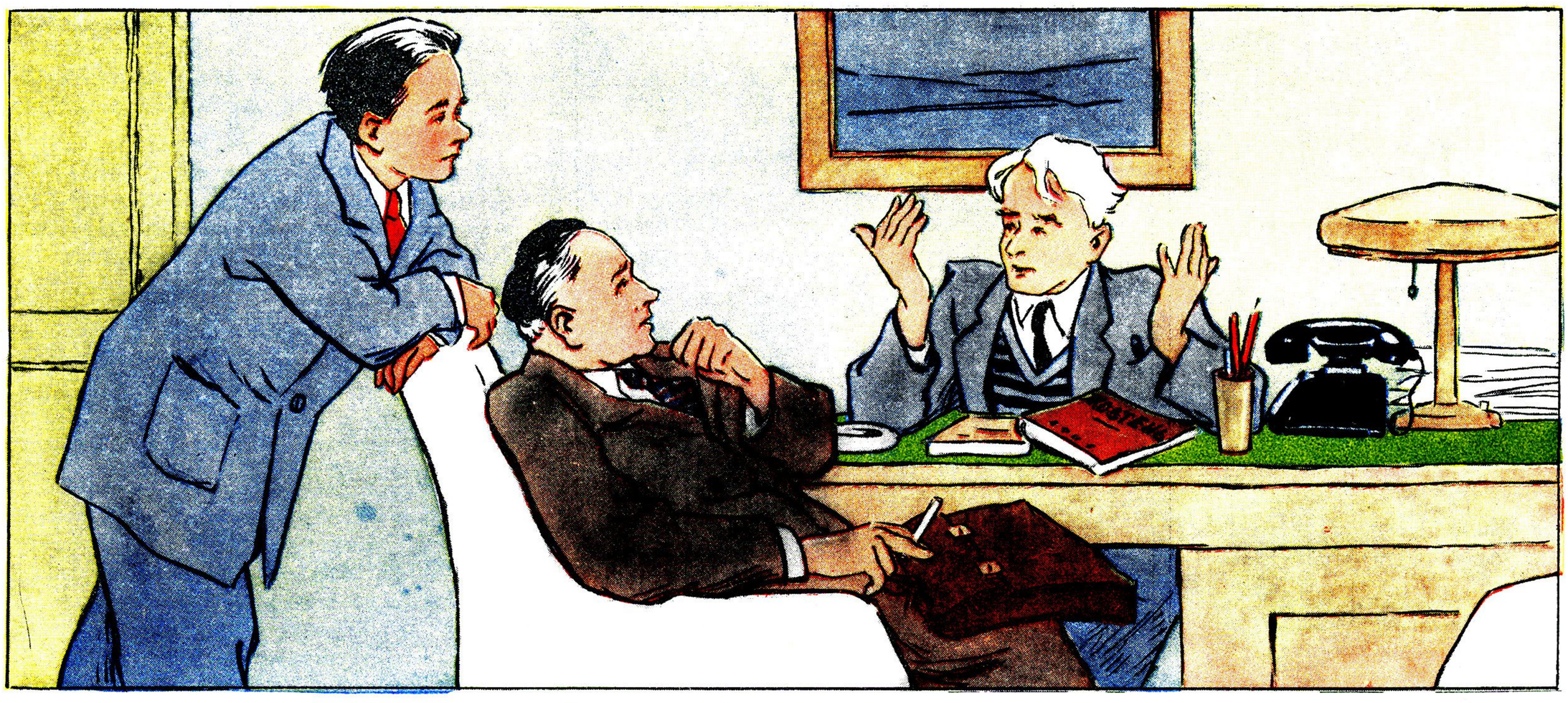

— Як у вас з відділом критики?
— І не питайте— становище критичне...

БУЛО ЛІТО, БУЛО ЛІТО, ТА Й СТАЛА ЗИМА...

Пісня є така: «Було літо, було літо, та й стала зима»... Правильно, після літа завжди зима буває. А осінь, що проходить між літом та зимою, спеціально існує для того, щоб легше переходити від літа до зими. Зокрема, існує осінь і для того, щоб підготувати до зими будинки культури, клуби та бібліотеки, згідно наказу № 451 Комітету у справах культосвітніх установ при Раді Міністрів УРСР параграф 1, пункти «а» та «б».

Цей параграф з пунктами передбачає все: від «негайного звільнення приміщень культосвітніх установ, що зайняті не за призначенням», до «проведення потрібного ремонту (в тому числі побудову печей, виготовлення подвійних віконних рам, утеплення дверей тощо)».

Підписано наказ 4 червня (було літо!). А зараз на календарі кінець листопада (настала зима!). На столі лежать листи:

«Приїдь, Перче, до нас на Харківщину, в колгосп ім. Мічуріна, Дворічанського району, побачиш, у яких культурних умовах живуть наші кури. Для птахоферми відведено колгоспний клуб...»

«Запрошуємо тебе, Перче, до нас у Кривчики, Вишнівецького району на Тернопільщині. Одягайся тепліше, бо в нашому клубі не те що подвійних, а й одинарних віконних рам немає, а утеплених дверей і поготів!...»

«Перче! Привези до нас у Калмазове, Вільшанського району на Одещині, будівельну бригаду, щоб добудувала нам клуб. Стіни клубу виведено ще в 1948 р. Допоможи його вкрити й відкрити».

Читаю я ті листи і запрошення та й думаю собі: ремонт клубів мусив би закінчитись 15 жовтня, а тут його ще й не починали. Знає про це Комітет у справах культосвітніх установ чи не знає?

Приходжу в комітет до управління клубних установ. Розказую. А заступник начальника управління т. Когут відповідає:

— Все це, Перче, ми давно вже знаємо. Захар Андрійович, — звертається т. Когут до старшого інспектора т. Зіньковича, — познайомте Перця з нашими текстовими матеріалами і зведенням.

Старший інспектор виймає із шафи стос папок, потім розгортає зведення. Від граф і цифр починає рябіти в очах.

— Ось вам дані. На Запоріжжі, наприклад, з 22 районних будинків культури відремонтовано 5, а з 262 колгоспних клубів — 96. На Полтавщині з 29 районних будинків культури відремонтовано 10, а з 983 колгоспних клубів — 406.

— А де причини такого відставання з ремонтом?

— Причини? Ось. — Старший інспектор подає мені папку інформаційних листів завідувача Полтавського облвідділу культосвітніх установ т. Никифорова.

Читаю. Дуже інтересні листи. За ними виходить, що Полтава тільки те й робить, що засідає та розглядає питання про підготовку клубів до зими.

«Матеріали про хід підготовки культурно-освітніх закладів до роботи в осінньо-зимовий період, — пише т. Никифоров, — висвітлюються на сторінках обласної преси».

Читаю пресу. Газети пишуть не те, чого хотів би т. Никифоров. Вони повідомляють про незадовільний ремонт клубів у багатьох районах. «Зоря Полтавщини» (№ 183), зокрема, пише про те, що протягом минулого року по області було використано на інші потреби 2,5 мільйона карбованців, виділених на культосвітню роботу. Є загроза, що таке саме може повторитися і цього року.

— Звичайно, — питаю, — за таку роботу Никифорову дісталося на горіхи?

— А це вже справа керівництва. Наше діло внести поправку в зведення, щоб була ясна картина.

— Тоді, — прошу, — внесіть ясність ще в одну картину. От вам відомо, що на Харківщині, в Лозівському районі, Миколаївську сільську бібліотеку засипано зерном, в Ізюмському районі клуб колгоспу «Прапор комунізму» зайнято під комору, у Дворічанському районі, крім клубу ім. Мічуріна, птахофермами зайнято ще клуби колгоспів ім. Калініна та «Комуніст», — чому ж їх і досі не звільнили?

— На місцях не доглянули. А ми схопилися, та пізно — недавно тільки відомості одержали.

— А коли б не одержали?

Заступник начальника управління клубних установ т. Когут послався на те, що в нього малий штат, що виїжджати доводиться рідко.

Одне слово, ясність у картину т. Когут вніс. Було літо — управління клубних установ не керувало підготовкою клубів до зими. Настала зима — а тут усе по-старому: складають зведення, підшивають інформації. Канцелярська робота, а не керівництво.

Записки Перця опублікував
Ол. ГРОМОВ.

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

Начальник італійського генерального штабу заявив, що Італія разом з Францією і Західною Німеччиною буде тією державою, яка внесе найбільший вклад живою силою для Північно-атлантичного блоку. **(З газет).**

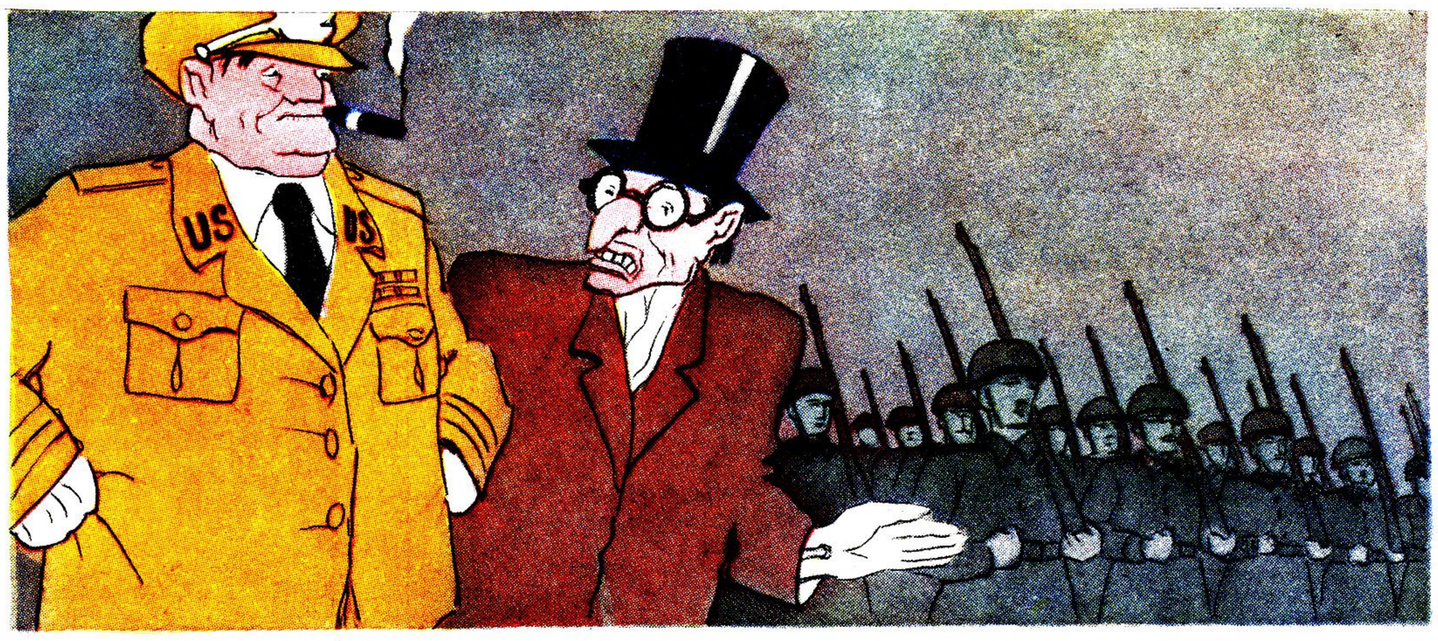

Вклад італійського уряду...

... і проценти з нього.

ЛОНДОНСЬКІ АЛМАЗИ

Песик Блек Найт належить леді Маннінгс, дружині сера Альфреда Маннінгса, колишнього президента Британської королівської академії. Цей песик завжди перебуває в центрі уваги вищих лондонських сфер. Прем'єр та інші сановники британського кабінету міністрів вважають за свій обов'язок інколи погратися з Блеком Найтом.

Песика неофіціально визнає навіть королівський двір. На однім балу в Буккінгемському палаці король Георг, зустрівши подружжя Маннінгс, поцікавився: «А де песик?».

На банкеті, влаштованому мером Лондона, песикові Блеку Найту було присвоєне звання «почесного громадянина міста». Це звання досі присвоювалося тільки людським істотам, подібним до Черчілля та генерала Ейзенхауера.

Недавно в Лондоні вийшла книга, в якій докладно описується життя й пригоди песика Блека Найта. Назва книги: «Щоденник почесного громадянина». Один із відомих лондонських критиків назвав цю книгу «алмазом літератури».

Все це цілком серйозно описав американський реакційний журнал «Ньюс уік».

Вінегрет з перцем

ВИХОВАННЯ НА ХОДУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я тебе навчу, халамиднику, як на підніжках їздити.

ДІЙШЛО!

Мал. В. ДОРОЩУКА
(Ровенська область).

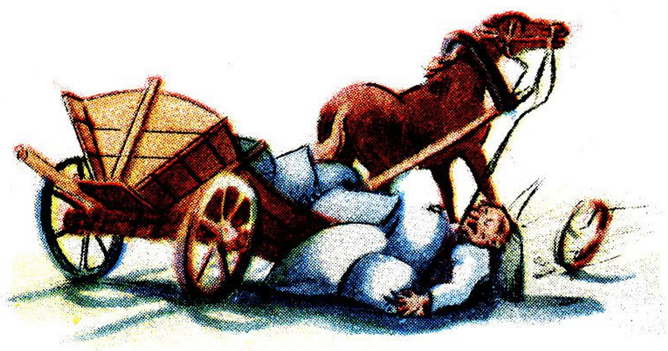

— Ясно!.. Тепер ясно, що треба змінити колесо.

БЕЗ СЛІВ

Промкомбінат Київської облспоживспілки (директор т. Михайленко) випускає помазки поганої якості.

(З листа до редакції).

Мал. В. СЛИЩЕНКА

Нікопольський завод Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР випускає багато бракованої, битої цегли.

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

НА ПОЛІ БОЮ

НАД НГЧ — НЕ ТЕЧЕ...

Що таке НГЧ?

В перекладі на мову, зрозумілу не одним лише залізничникам, це означає: начальник дистанції будов і споруд.

Товариш Григор'єв — начальник дистанції будов і споруд Знам'янського відділку Одеської залізниці.

Дуже подобається працівникам станції Сахарна його енергійність, коли береться він за якусь справу.

Взявся, приміром, НГЧ ремонтувати колодязь на станції.

Ремонтував тиждень, ремонтував два. Нарешті, повідомив по всіх інстанціях, що роботи закінчені.

Колодязь відремонтовано, але води в ньому — нема.

Доручили НГЧ упорядкувати перон на станції Сахарна.

З жаром узявся т. Григор'єв і за це. Енергійно. Наполегливо. Завіз цеглу і скинув її по той бік станції. Два роки минуло з того часу, а перон, як був, так і залишився невпорядкований.

Дистанція будов і споруд, очолювана т. Григор'євим, ще з літа розпочала ремонт квартир залізничників ст. Сахарна.

Будинки шкребли, штукатурили, білили.

Але пішов дощ — і все попливло за водою. Квартири НГЧ відремонтував, а про дахи забув.

Забув, як завжди, надовго.

Всяко, зрозуміло: над НГЧ не тече!

Начальник станції ФЕДОРЕНКО,
Парторг ШЕВШЕЛЬОВ,
Голова місцевкому КАЛЮЖНИЙ.

Ст. Сахарна,
Одеської залізниці.

Перечниця

«НОМЕРИ»

„У НАС,— пишуть нам,— крім свиней, ще багато інших номерів єсть!»

«У нас» — це, значить, у колгоспі ім. Чапаєва, Крутобалківської сільради, Новосанджарського району, Полтавської області.

«Крім свиней» — це значить, що голова правління колгоспу Хоменко та завгосп Земляний якось у неділю «убросили» в автомашину чотирьох свиней із колгоспної свиноферми, які (свині) й поїхали собі на Донбас.

«Убросили» вони ті свині, розуміється, не «за так», а за гроші, а гроші, розуміється, до колгоспної каси не потрапили, а потрапили на ковбасу та чарку.

А поскільки голова із завгоспом випивають та закусують, бухгалтер колгоспу Прудко пиляв колгоспний ліс на ремонт своєї хати.

Алкоголь — він дуже шкідливий, як ми знаємо, і на алкоголь треба грошей,— ну, от і йде колгоспне майно на базар незаконними шляхами.

Людина під впливом алкоголю може заподіяти шкоду і собі, і людям; отже, рекомендується голові колгоспу, хоча він і Хоменко А. А.,— згадати таке мудре народне прислів'я:

— Коли тобі горілка заважає головувати, кинь головувати!

Бо ще й не такі можуть бути «номери».

ЗАДАЧА З ДВОМА ВІДОМИМИ І ОДНИМ НЕВІДОМИМ

ВІДОМО, що керуючий трестом «Укравтотранскадри» т. Мединський надіслав рознарядку Станіславському автоучкомбінату на одержання автомашини «ГАЗ-51» ще 1950 р.

Відомо також, що т. Мединського не турбує, що навчання курсантів, майбутніх шоферів, провадиться на машині іноземної марки.

І тільки невідомо, коли курсанти одержать машину вітчизняної марки, бо ж, зрозуміло, що на фордівському учбовому приладі далеко не поїдеш.

У Харківському Палаці культури харчовиків (директор т. Сарапулов) усю роботу зведено до танцювальних вечорів.

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

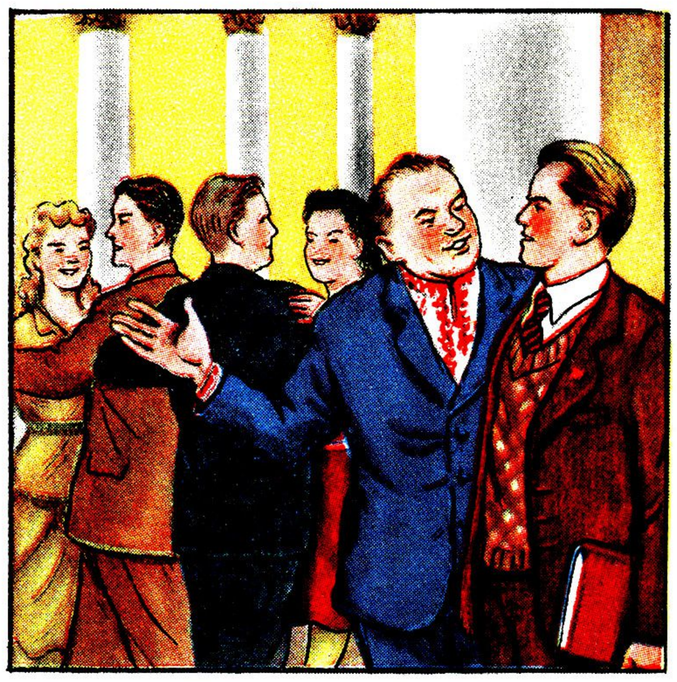

— Танці в нашому клубі тільки по парних числах, а по непарних — заняття.

— Які?

— Гуртка танців.

Павло СТЕНДИК

На головній вулиці в райцентрі Григорій Кирилович звелів зупинити машину. Закриваючи дверці кабіни запиленої півторатонки, він попередив шофера:

— Їдь додому, та, дивись мені, не загрузни в «Затишку».

— Інші голови колгоспів знаходять час і в «Затишку» посидіти за кухлем пива, — невдоволено буркнув шофер.

— Інші, інші! В інших голів може й пшениця не заскиртована, то я повинен на них рівнятись? А чому ж ти не рівняєшся, наприклад, на Степана Лісовика? Хлопець твоїх років, а ти його бачив коли-небудь у пивній?

— Гм, Степан!.. Степан — це інша справа, — сказав шофер.— Він ось-ось і нас перегазує.

— Ну, це вже дзузки! — Григорій Кирилович підняв густі, припорошені інеєм сивини брови. — Ось привеземо собі агронома і — будь певний — ніякий колгосп у районі за нами не вженеться... А ти мені зуби не заговорюй, газуй швидше додому. До вечора треба ще встигнути двічі привезти торфу для клубу.

Трохи сутулувата постать Григорія Кириловича Півня зникла за дверима районного відділу сільського господарства. Йому не терпілося. Вчора подзвонили з району, що його просьбу задоволено — для колгоспу виділено агронома. Дівчина-статистик, що повідомила цю новину, категорично відмовилася відповідати на запитання, хто цей агроном:

— Завтра починається нарада голів і агрономів колгоспів. От ви й побачите свого агронома.

Григорій Кирилович зайшов до кабінету завідуючого райсільгоспвідділом.

— Ну, Федоре Петровичу, показуйте нашого агронома.

Завідуючий підвівся й посміхнувся:

— А його в мене у шухляді немає. Потерпи з годину.

— А я спеціально на годину раніш приїхав, щоб побачитися, поговорити. Адже такі кадри заочно не добираються. Шофера не всякого візьму. А це — агроном. Хто ж він такий?

— Молодий, енергійний спеціаліст...

— Дівчина? — насторожено спитав Григорій Кирилович, сідаючи на диван.

— Уяви собі, дівчина. Може відмовишся?

— Ні, поки що цього не скажу.

Перед початком наради Григорія Кириловича познайомили з агрономом. Дівчисько в рябенькому платті, та й годі. Катерина Михайлівна.

— Певно, купатися любите?

Це запитання збило дівчину з пантелику. Їй розповідали, що голова колгоспу — серйозна й поважна людина.

— А що, хіба у вашому колгоспі ще й досі ставки не впорядковано? — не думаючи, кольнула вона в болюче місце Григорія Кириловича.

— Не гнівайтесь, — пом'якшав той. — Мене просто цікавить, де ви могли так загоріти. Одні, бачите, загоряють у полі, інші — на Ворсклі...

— А он воно що, — догадалась Катерина Михайлівна, — так мій загар польового походження. Ось і вчора я цілий день пеклася на сонці.

— З якої б то речі такі муки?

— Обійшла мало не всі поля вашого колгоспу.

— Ви обійшли? — здивувався Григорій Кирилович. — Он як! Що ж ви там робили? Волошки збирали?

Запитання залишилося без відповіді: розпочалася нарада, і дівчина пішла на своє місце.

Учасники наради вислухали доповідь головного агронома про стан підготовки до сівби озимини. За ним виступило кілька голів колгоспів і агрономів.

Аж ось, бачить Григорій Кирилович, виходить до столу і його майбутній агроном. Говорить про культуру обробітку полів. Говорить твердо, впевнено.

— До ладу говорить, — похвалився сусідові, Лісовикові, Григорій Кирилович, — це наш агроном!..

Та ще не встигла зникнути з лиця Григорія Кириловича посмішка вдоволення, як з ясного неба вдарив грім:

— А яка культура на полях у деяких хазяїнів? Візьму для прикладу наш колгосп, яким керує Григорій Кирилович Півень. Урожай, нібито, вже зібрано. Але подивіться на ці ниви. Стерні не злущено. Солому з-під комбайна не заскиртовано, розкидано купками по всьому полю. Межі і польові дороги уквітчані ромашками, деревієм і полинем. Ніхто не потурбувався викосити їх весною. На той рік, можна сподіватися, у нас у десять разів більше вродить цих «лікарських» рослин...

У Григорія Кириловича на лобі виступила рясна роса. Але Катерина Михайлівна цього не бачила. Вона вела далі:

— Медицина, кажуть, використовує міцний полиневий напій проти деяких хвороб. Не погано було б, якби сільгоспвідділ дав цього напою нашому шановному голові проти самозаспокоєння.

— Так це, кажете, Григорію Кириловичу, ваш агроном? — єхидно спитав у нього Степан Лісовик. — Вона вам не тільки полиневого напою, а справжньої запіканки наварить...

Тимчасом Катерина Михайлівна заговорила про пари. Ото вже наслухався Григорій Кирилович!

Та й на цьому не закінчилось. Після обіду Григорія Кириловича зустріли кілька голів колгоспів і, не шкодуючи дотепів, потягли до залу, де вже збиралися учасники наради. Вони читали свіжий номер стінгазети. В центрі уваги був фейлетон Катерини Михайлівни «Про лікарські рослини», які вирощує Григорій Кирилович у своєму колгоспі. Його було намальовано серед реп'яхів і ромашок.

— Дивись яке! Таке молоде, а з перцем! — І Григорій Кирилович замислився.

Діждавши перерви, він зайшов до завідуючого сільгоспвідділом і сказав, що агроном йому не дуже до вподоби.

Уночі Григорій Кирилович перекидався з боку на бік, ніби спав він не на подушках, а на грудкуватій ріллі.

Прокинувся Григорій Кирилович на світанку. Довго вмивався і, замість того, щоб поснідати, як робив завжди, поспішив до перукарні.

На нараду він прийшов на півгодини раніше і перш за все знайшов Катерину Михайлівну. Йому навіть не вірилося, що ще день тому він вважав її якимсь дівчиськом.

Вона, щиро посміхаючись, привіталася.

— Я хотів вас запитати, — зам'явся Григорій Кирилович, — порядок у полі, видно, ви знаєте. Говорите й пишете, наче ріжете, а скажіть — карикатуру теж ви малювали?

— В інституті гумористичну газету редагувала.

Григорій Кирилович мовчки сів на своє місце. Дівчина ніяково знизала плечима і собі сіла.

Перед від'їздом додому, Григорій Кирилович зайшов до завідуючого райсільгоспвідділом. Там він застав Степана Лісовика.

— Вибачайте, Федоре Петровичу, що надокучаю, — звернувся він до завідуючого. — Трохи погарячився я. Саме такий агроном нам і потрібний. Машина чекає.

— Який агроном? — покосився на нього Степан Лісовик. — Якщо ви говорите про Катерину Михайлівну, то її призначено в наш колгосп. Вона вже в машині сидить, а Федір Петрович ось документи оформляє.

— Тобі, молодий чоловіче, — сердито і звисока глянув на нього Григорій Кирилович, — я пораджу не поспішати. Ми три роки може шукали цю саму Катерину Михайлівну. Знайди собі такого агронома, а тоді вже й у машину його садови!..

м. Лохвиця.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

НЕБИЛИЦЯ

«Лущить осінь на пероні
Соняшникове насіння.
У кіосків сині скроні...

Ще топтався між ятками
Вечір в гумових чоботях...
Як сіяючи шибками
Пролетів швидкий мій потяг».
(І. ВИРГАН. **«Пересадка»**).

**Розійшлися поголоски
На пероні,
Що побрили всі кіоски
Сині скроні.**

**Там у гумових чоботях
Бродить муза,
Почорніла вся, як потяг,
Як замурза,
Без причини павутинням
Поснувалась,
Соняшниковим лушпинням
Заплювалась...**

СМІХ І ВОРОТА

«Надворі сонячна погода.
Сміються Золоті ворота».
(М. ТЕРЕЩЕНКО. **«Після війни»**).

**Сказать по правді, тут нема гріха,
Що з «вуст» воріт почулося:
«Ха-ха!»
А гріх у тім, що в музи є охота
Смішити Золоті ворота.**

Іван ЦАРЕВИЧ.

Пошта Перця

ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ

Для завідуючого Миргородським райвідділом культосвітніх установ т. Бондаренка клубна робота, здається, є таємницею за сімома замками:

На дверях клубу у с. Гаркушинцях — завжди замок.

На дверях клубу у с. Полив'яному — теж замок.

Слобідський сільський клуб міцно замкнено живим замком — відтоді, як призначили завідувати клубом п'яницю Гаврися, люди обминають свій культурний заклад десятою дорогою.

Немає замка тільки на дверях клубу у с. Шарківщині, бо там і дверей немає — клуб досі не відбудовано.

Звичайно, можна було б відшукати ключа, щоб повідмикати всі клубні замки. Та хіба його знайдеш, сиднем сидячи в кабінеті?!

І. БІЛИК.

Полтавська область.

СОРОМЛИВИЙ ЛАВРИНЕНКО

Я. М. Лавриненко — начальник шахти № 1 тресту «Сніжнянантрацит» — людина дуже скромна і совісна.

Якби був безсовісним, він би будував собі дім тут же, на шахті № 1. А як людина скромна, Лавриненко будує той дім за 12 кілометрів—аж на шахті № 10-біс.

Якби будівництво йшло на шахті № 1, — усі робітники говорили б:

— Наш начальник краде будівельні матеріали, використовує незаконно робітників шахти, вантажні машини і т. д.

А тепер про це говорить тільки половина робітників і навіть трест не помічає, куди йде державне майно.

С. МАРЕНКО.

Сталінська область.

ПОТРІБНА ПОПУЛЯРНА ЛЕКЦІЯ

Директор Ланівецької середньої школи Мусій Григорович Гизун розповсюджував серед батьків абонементи до батьківського лекторію на 14 лекцій, а гроші (від 15 до 45 крб.) вираховував з учителів. Було це торік. За цей час районне відділення товариства для поширення політичних та наукових знань (голова т. Костюк) не влаштувало для батьків жодної лекції, а Мусій Григорович не повернув учителям жодного незаконно вирахованого з них карбованця. Мало того, він встиг за цей час незаконно вирахувати з учителів ще деяку суму на покриття видатків по ремонту школи і на купівлю подарунку — радіоприймача — тракторній бригаді Борсуківської МТС.

Дорогий Перче! Влаштуй, будь ласка, для нашого директора популярну лекцію про його права.

В. ОЛЬГІНА.

Тернопільська область.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

ФАКТ, А НЕ РЕКЛАМА

Погана реклама часто псує вигляд красивих київських вулиць.

От, наприклад, вітрина кондитерських виробів хлібної крамниці на розі вулиць Червоноармійської та Саксаганського. Дико витріщивши очі, біжить карикатурний арапчисько часів блаженної пам'яті Жоржа Бормана. Що спільного має ця реклама з радянською торгівлею?

Нічого спільного не має з нею й вітрина «Гастроному» на розі вулиць Леніна й Хрещатика. Ковбасні вироби пропонує рахітичне порося, з якого вилазять кишки у вигляді сосисок і шинки.

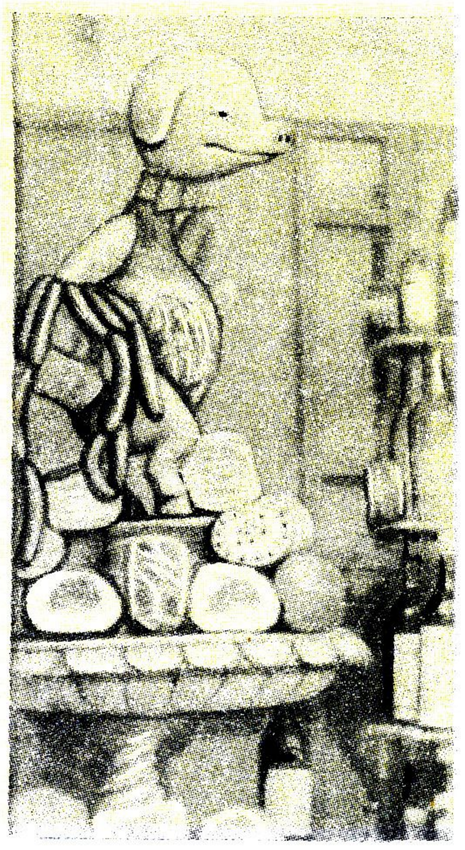

Тут же на розі висить плакат Укрголовптахопрому. На плакаті намальовано кролика, який закликає (додуматись же треба!) споживати кролятину. Кролик-самовбивця, а не реклама.

А оце пугало стоїть у вітрині ательє пошиву дитячого одягу першого розряду на Червоноармійській вулиці. Тільки людина з похмурою фантазією, яка ніколи не любила дітей, могла поставити у вітрину дитячого ательє таке страховище.

Реклама — це елемент культури міста. І робити її треба руками вмілими, культурними, а не халтурними.

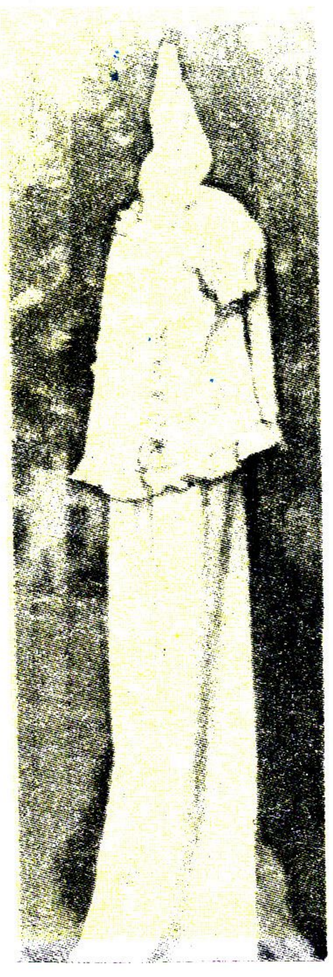

Пошта Перця

РАДІОПЛОМБА

У травні 1951 р. в селі Піях, Ржищівського району, торжество було: відкриття колгоспного радіовузла.

Зраділи піяни дуже: кожного дня радіовузол транслює Москву, Київ. Музика, пісні, лекції, останні вісті.

Хіба це не радість?

І нате вам: у серпні керівники колгоспу радіовузол запломбували, ключі поклали до шухляди в стіл секретаря правління колгоспу.

І тихо-тихо тепер у Піях.

Ту тишу порушують тільки зітхання піян. Жаль їм, Перче, 57 тисяч карбованців, витрачених на влаштування радіовузла.

А. ДРОБОТ.

Київська область.

ВАЖКІ РОДИ

Про побудову в с. Голубівка родильного будинку є багато вказівок, резолюцій та постанов і Голубівської сільради, і Ружинської райради, і Житомирського облздороввідділу. Резолюції є, а от родильного будинку немає. Немає, хоч, як кажуть акушери, пройшли всі строки.

Здається, Перче, ці важкі роди вимагають твого втручання!

П. КИСЛЮК,
зав. фельдшерсько - акушерським пунктом.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 9 журналу було вміщено фейлетон «Здоровенькі були!». Міністерство промисловості засобів зв'язку СРСР зняло з посади керуючого Львівською міжобласною конторою «Головелектрозв'язокзбут» т. Палея, а заступникові керуючого конторою т. Закуренку та головбухові т. Каценеленбогену оголосило сувору догану.

* * *

У № 18 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «У Києві на риночках». За повідомленням Київського міськторгвідділу, вжито ряд заходів для негайного усунення недоліків у роботі ринків. Заступника начальника управління ринками т. Петренка увільнено з посади. Знято з роботи бригадира м'ясного павільйону Володимирського ринку т. Куперштейна та рубщиків м'яса Гуровича (Сінний ринок), Ковлера та Бортниківського (Житній ринок).

З метою посилення боротьби із спекуляцією та забезпечення порядку на ринках, в управлінні міліції м. Києва проведено нараду працівників відділу міліцейської служби, на якій було обговорено виступ ПЕРЦЯ — «У Києві на риночках».

* * *

За матеріалами ПЕРЦЯ, які було надіслано для вжиття заходів Запорізькому обласному тресту «Маслопром», знято з роботи та притягнуто до партійної відповідальності директора Ново-Миколаївського маслозаводу т. Неумивaку.

* * *

Прокуратура Коломацького району (Полтавщина) повідомила ПЕРЕЦЬ, що колишнього завідувача тваринницькою фермою колгоспу ім. Леніна Пікузу за зловживання засуджено до двох років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22(225) (на украинском языке). Підписано до друку 10.XI 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04656. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3918. Тираж 100.000 прим.

АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКА МАШИНА ГОЛОСУВАННЯ

(У залі засідань Генеральної асамблеї ООН)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А ці чого не пішли на обідню перерву?
— Їх забули виключити...